

บทที่ 3
ระเบียบวิธีการวิจัย

ประชากร

เด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนได้ตามการระบุของโรงเรียนกาวิละอนุกุล อายุ 11 ปีขึ้นไป กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ภาคการเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 โรงเรียนกาวิละอนุกุล จังหวัดเชียงใหม่ สังกัดกองการศึกษาเพื่อคนพิการ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างสุ่มมาจากประชากรเด็กปัญญาอ่อน ระดับเรียนได้ตามการระบุของโรงเรียนกาวิละอนุกุล อายุ 11 ปีขึ้นไป ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ภาคการเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 โรงเรียนกาวิละอนุกุล จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 20 คน จับคู่กลุ่มตัวอย่างโดยให้มีคะแนนพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตเท่ากันหรือใกล้เคียงกัน แล้วสุ่มโดยวิธีการจับฉลากเข้าเป็นกลุ่มทดลอง 10 คน กลุ่มควบคุม 10 คน การจัดเข้ากลุ่มด้วยจำนวนนักเรียนเพียง 10 คน เพราะเด็กปัญญาอ่อนมีความสามารถในการเรียนรู้จำกัด การมีจำนวนนักเรียนเพียง 10 คน จะทำให้ดูแลได้อย่างทั่วถึง และในห้องเรียนปกติของเด็กปัญญาอ่อนในโรงเรียนกาวิละอนุกุลก็จัดนักเรียนห้องละประมาณ 9-10 คนเท่านั้นเช่นกัน

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างมีช่วงอายุ 11 ปี ถึง 16 ปี เป็นเพศชาย 15 คน เพศหญิง 5 คน กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 8 คน เป็นชาย 6 คน หญิง 2 คน, อยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 9 คน เป็นชาย 7 คน หญิง 2 คน, อยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 3 คน เป็นชาย 2 คน หญิง 1 คน

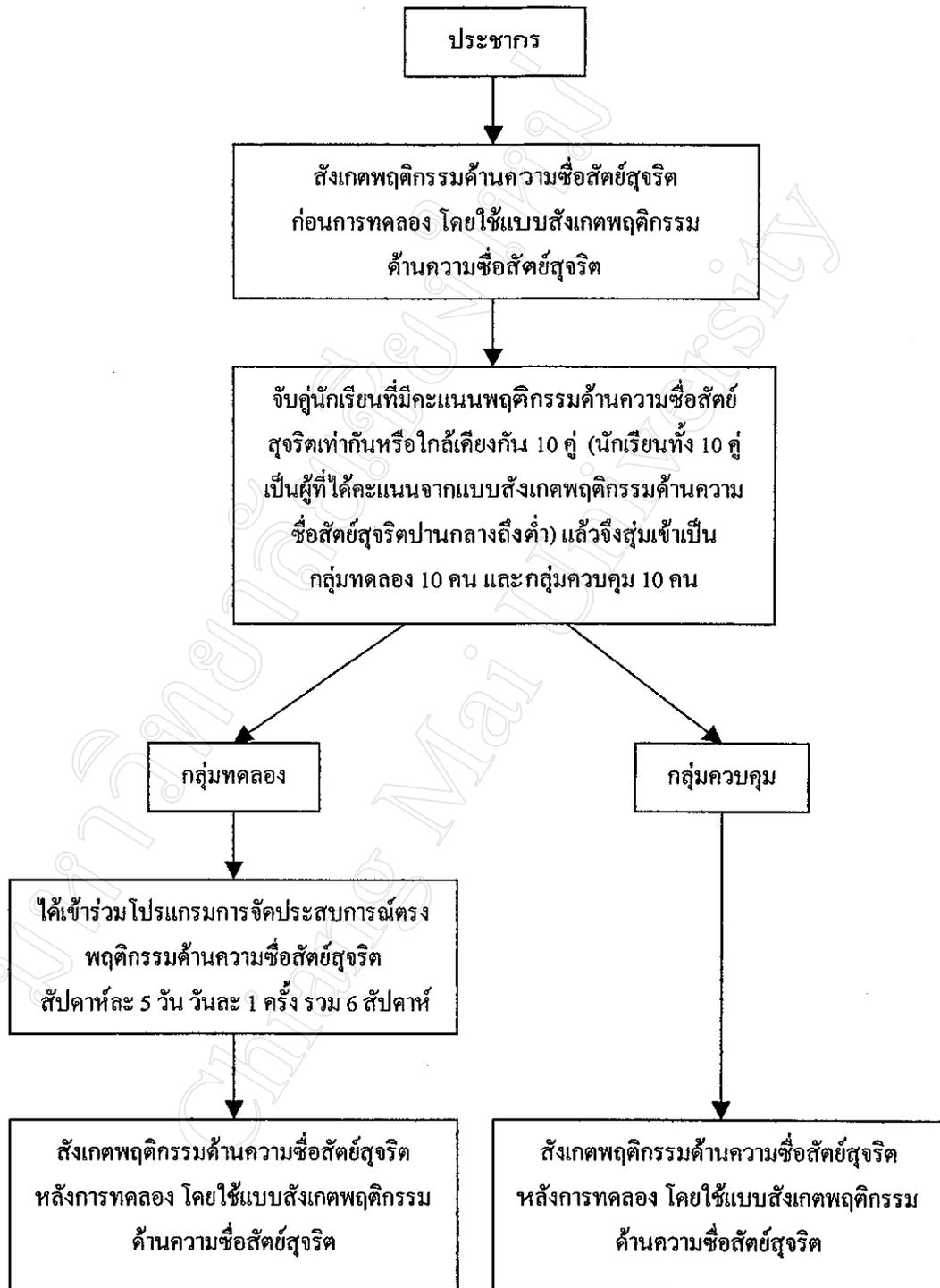
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นดังนี้

1. โปรแกรมการจัดประสบการณ์ตรงพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต
2. แบบสังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต

แบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบทดลอง (Experimental Research) โดยใช้แบบการทดลองที่เรียกว่า Pretest – Posttest Control Group Design ซึ่งมีแบบแผนการทดลองดังแผนภูมิตัวนี้

แผนภาพ 4 แสดงแบบการวิจัย

การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การสร้างโปรแกรมการจัดประสบการณ์ตรงพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต ผู้วิจัยมีหลักการสร้างจาก การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กปัญญาอ่อน หลักการสอนเด็กปัญญาอ่อน วิธีการปลูกฝังจริยธรรม และหลักการเสริมแรงทางบวก เป็นต้น โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตที่เป็นปัญหาควรได้รับการแก้ไขของเด็กปัญญาอ่อน ระดับเรียนได้ พบว่ามี 2 พฤติกรรม คือ พฤติกรรมการหยิบของผู้อื่นโดยไม่ขออนุญาตหรือขอยืมและการพูดโกหก

2. ศึกษากิจกรรมที่เด็กปัญญาอ่อนสามารถทำได้จากเอกสารต่างๆ ที่กล่าวถึงกิจกรรมที่ใช้สำหรับการสอนเด็กปัญญาอ่อน

3. ศึกษาหลักการสร้างโปรแกรมการจัดประสบการณ์ตรงของเด็กปกติระดับก่อนประถมศึกษา ซึ่งเป็นเด็กกลุ่มที่มีพัฒนาการใกล้เคียงกับเด็กปัญญาอ่อนกลุ่มที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา พบว่า การจัดประสบการณ์ตรงสำหรับชั้นเด็กเล็กจะจัดเพื่อสร้างเสริมพัฒนาการด้านหนึ่ง คือ ทักษะทางสังคม อารมณ์ จิตใจของเด็ก สอดคล้องกับพฤติกรรมที่ผู้วิจัยต้องการพัฒนาในเด็กปัญญาอ่อน

4. ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมการจัดประสบการณ์ตรงพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตสำหรับเด็กปัญญาอ่อน ระดับเรียนได้

5. นำโปรแกรมการจัดประสบการณ์ตรงพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้และมีประสบการณ์เกี่ยวกับเด็กปัญญาอ่อนและการสร้างโปรแกรมสำหรับเด็กปัญญาอ่อน ทำการตรวจความเหมาะสมในการใช้ภาษาและกิจกรรมสำหรับเด็กปัญญาอ่อน

6. นำโปรแกรมการจัดประสบการณ์ตรงพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจตามข้อ 5 มาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

7. นำโปรแกรมการจัดประสบการณ์ตรงพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจอีกครั้งในเรื่องความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาว่า โปรแกรมการจัดประสบการณ์ตรงพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต ในแต่ละกิจกรรมมีความสอดคล้องกับพฤติกรรมที่ต้องการสอนหรือไม่ โดยกำหนดคะแนนดังนี้

+ 1 หมายถึง แน่ใจว่าสถานการณ์นี้สอนพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าสถานการณ์นี้สอนพฤติกรรมด้านความ
ซื่อสัตย์สุจริต

- 1 หมายถึง แน่ใจว่าสถานการณ์นี้ไม่สอนพฤติกรรมด้านความ
ซื่อสัตย์สุจริต

8. นำโปรแกรมการจัดประสบการณ์ตรงพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตที่
ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตามข้อ 5 แล้ว มาวิเคราะห์และคัดเลือกเฉพาะสถานการณ์ที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.8
ขึ้นไป

9. นำโปรแกรมการจัดประสบการณ์ตรงพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตมา
ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญให้สมบูรณ์

10. นำโปรแกรมการจัดประสบการณ์ตรงพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต
จำนวน 6 สถานการณ์ ไปทดลองสอนเด็กปัญญาอ่อนระดับเรียนได้ ซึ่งมีคุณสมบัติเหมือนกับกลุ่ม
ตัวอย่างจำนวน 3 คน เพื่อหาข้อบกพร่องในด้านภาษา สื่ออุปกรณ์ ขั้นตอนการทำกิจกรรมต่างๆ ที่
ใช้ในการเรียนการสอน แล้วนำมาปรับปรุง

11. นำโปรแกรมการจัดประสบการณ์ตรงพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต ไปใช้
กับกลุ่มทดลอง

2. การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต ดำเนินการดังนี้

ผู้วิจัยสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต ชนิดมีโครงสร้าง ลักษณะ
เป็นแบบบันทึกมีการประเมินค่าสำหรับพฤติกรรมที่พึงประสงค์ 2 พฤติกรรม คือ การหยิบของผู้อื่น
ต้องขออนุญาต และการไม่พูดโกหก โดยการจัดสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งทางจริยธรรม
ให้เด็กต้องแสดงพฤติกรรมในทางใดทางหนึ่ง อย่างอิสระ พฤติกรรมละ 3 สถานการณ์ รวม 6
สถานการณ์ ให้ผู้สังเกตบันทึกการเกิดขึ้นของพฤติกรรมว่า ในแต่ละสถานการณ์มีพฤติกรรมที่
พึงประสงค์เกิดขึ้นหรือไม่ โดยดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับกิจกรรมที่เด็กปัญญาอ่อนสามารถทำได้ แล้วผู้วิจัยนำ
มาสร้างเป็นสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งทางจริยธรรมให้เด็กต้องแสดงพฤติกรรมในทางใด
ทางหนึ่ง อย่างอิสระ

2. สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต สำหรับเด็กปัญญาอ่อน
ระดับเรียนได้

3. นำแบบสังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญที่มี
ความรู้และมีประสบการณ์เกี่ยวกับเด็กปัญญาอ่อน ทำการตรวจความเหมาะสมในการใช้ภาษาและ

กิจกรรมสำหรับเด็กปัญญาอ่อน

4. นำแบบสังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจตามข้อ 3 มาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

5. นำแบบสังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจอีกครั้งในเรื่องความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาว่า แบบสังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตในแต่ละสถานการณ์มีความสอดคล้องกับพฤติกรรมที่ต้องการวัดหรือไม่ โดยกำหนดคะแนนดังนี้

- + 1 หมายถึง แน่ใจว่าสถานการณ์นี้ใช้สังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าสถานการณ์นี้ใช้สังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าสถานการณ์นี้ไม่สามารถใช้สังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต

6. นำแบบสังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตที่ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตามข้อ 5 แล้ว มาวิเคราะห์และคัดเลือกเฉพาะสถานการณ์ที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.8 ขึ้นไป

7. นำแบบสังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญให้สมบูรณ์

8. นำแบบสังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตไปใช้กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ขอความอนุเคราะห์ผู้อำนวยการโรงเรียนกาวีละอนุกุล จังหวัดเชียงใหม่ ในการทำการวิจัย

2. เมื่อได้รับอนุมัติจากโรงเรียน เริ่มทำการทดลองตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ทำการสังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต - การไม่พูดโกหก ก่อนการทดลอง ของเด็กปัญญาอ่อน ระดับเรียนได้ อายุ 11 ปีขึ้นไป ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 โรงเรียนกาวีละอนุกุล ทั้งหมดจำนวน 43 คน โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต (ในส่วนของ การไม่พูดโกหก) พบนักเรียนที่มีคะแนนตั้งแต่ 1 - 4 จำนวน 2 คน คะแนน 5 - 8 จำนวน 27 คน และคะแนน 9 - 12 จำนวน 14 คน

2. เลือกกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ในการทดลอง จากนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมด้าน

ความซื่อสัตย์สุจริตมีคะแนนพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต ตั้งแต่ 1-8 จำนวน 20 คน

3. สังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต – การหยิบของผู้อื่นต้องขออนุญาต ก่อนการทดลอง ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้ข้างต้นจำนวน 20 คน โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต (ในส่วนของกรหยิบของผู้อื่นต้องขออนุญาต)

4. จับคู่ให้นักเรียนที่มีคะแนนพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตเท่ากันหรือใกล้เคียงกัน 10 คู่ แล้วจึงสุ่มเข้าเป็นกลุ่มทดลอง 10 คน กลุ่มควบคุม 10 คน

5. จัดให้กลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมการจัดประสบการณ์ตรงพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที เวลา 09.00 – 09.30 นาฬิกา รวม 30 ครั้ง เป็นระยะเวลาติดต่อกันทั้งหมด 6 สัปดาห์ ดังตาราง สำหรับกลุ่มควบคุมไม่ได้รับโปรแกรมการจัดประสบการณ์ตรงดังกล่าว

ตาราง 5 แสดงกำหนดการดำเนินการทดลอง

กำหนดการดำเนินการทดลองแบ่งเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงที่ 1 ครั้งที่ 1-16 เป็นการพัฒนาพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต – การหยิบของผู้อื่นต้องขออนุญาต และช่วงที่ 2 ครั้งที่ 17-31 เป็นการพัฒนาพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต – การไม่พูดโกหก และหลังการได้รับโปรแกรมพัฒนาพฤติกรรมในแต่ละช่วง ผู้วิจัยจะทำการสังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตหลังการทดลอง 2 ครั้ง คือ หลังการทดลองและ 2 สัปดาห์ถัดไป

ช่วงที่ 1 ครั้งที่ 1-16 เป็นการพัฒนาพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต – การหยิบของผู้อื่นต้องขออนุญาต

ครั้งที่	กิจกรรม	วันที่ทำการสอน	ตัวเสริมแรง
1	ปฐมนิเทศ	ศุกร์ 15 ธ.ค. 43	-
2	สถานการณ์ระบายสี - กิจกรรมระบายสีภาพใต้ทะเล	จันทร์ 18 ธ.ค. 43	อาหาร
3	สถานการณ์ประดิษฐ์บัตรอวยพร - กิจกรรมประดิษฐ์บัตรอวยพรด้วยเมล็ดพืช	อังคาร 19 ธ.ค. 43	อาหาร
4	สถานการณ์วาดภาพด้วยฟูกัน - กิจกรรมวาดภาพดอกไม้ลงบนแก้ว	พุธ 20 ธ.ค. 43	อาหาร

ครั้งที่	กิจกรรม	วันที่ทำการสอน	ตัวเสริมแรง
5	สถานการณ์ระบายสี - กิจกรรมระบายสีภาพการ์ตูน	พฤหัสบดี 21 ธ.ค. 43	เบียร์รถกร
6	สถานการณ์ประดิษฐ์บัตรอวยพร - กิจกรรมประดิษฐ์บัตรอวยพรด้วยวัสดุจากไม้	ศุกร์ 22 ธ.ค. 43	คำชม
7	สถานการณ์วาดภาพด้วยพู่กัน - กิจกรรมวาดภาพกบลงบนแจกัน	จันทร์ 25 ธ.ค. 43	คำชม
8	สถานการณ์ระบายสี - กิจกรรมระบายสีภาพผลไม้	อังคาร 26 ธ.ค. 43	เบียร์รถกร
9	สถานการณ์ประดิษฐ์บัตรอวยพร - กิจกรรมประดิษฐ์บัตรอวยพรด้วยวัสดุลักษณะเป็นเชือก	พุธ 27 ธ.ค. 43	คำชม
10	สถานการณ์วาดภาพด้วยพู่กัน - กิจกรรมวาดภาพเห็ดลงบนถ้วย	พฤหัสบดี 28 ธ.ค. 43	คำชม
11	สถานการณ์ระบายสี - กิจกรรมระบายสีภาพดอกไม้	พฤหัสบดี 4 ม.ค. 44	เบียร์รถกร
12	สถานการณ์ประดิษฐ์บัตรอวยพร - กิจกรรมประดิษฐ์บัตรอวยพรด้วยวัสดุเหลือใช้	ศุกร์ 5 ม.ค. 44	เบียร์รถกร
13	สถานการณ์วาดภาพด้วยพู่กัน - กิจกรรมวาดภาพผีเสื้อลงบนกระบอกน้ำ	จันทร์ 8 ม.ค. 44	คำชม
14	สถานการณ์ระบายสี - กิจกรรมระบายสีภาพบ้าน	อังคาร 9 ม.ค. 44	เบียร์รถกร
15	สถานการณ์ประดิษฐ์บัตรอวยพร - กิจกรรมประดิษฐ์บัตรอวยพรด้วยกระดาษสี	พุธ 10 ม.ค. 44	อาหาร
16	สถานการณ์วาดภาพด้วยพู่กัน - กิจกรรมวาดภาพไอศกรีมแท่งลงบนกรอบรูป	พฤหัสบดี 11 ม.ค. 44	อาหาร

สังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต - การหยิบของผู้อื่นต้องขออนุญาตหลังการทดลอง 2 ครั้ง คือ

1. วันจันทร์ 15 ม.ค. 44 – วันพุธ 17 ม.ค. 44 สังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต
- การหยิบของผู้อื่นต้องขออนุญาตหลังการทดลอง ของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต (ในส่วนของกรหยิบของผู้อื่นต้องขออนุญาต)

2. สังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต – การหยิบของผู้อื่นต้องขออนุญาตหลังการทดลอง ของกลุ่มตัวอย่างอีกครั้งในวันจันทร์ 5 ก.พ. 44 – วันพุธ 7 ก.พ. 44 เพื่อเป็นการติดตามผลดูว่าพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต – การหยิบของผู้อื่นต้องขออนุญาตของเด็กปัญญาอ่อนคงอยู่หรือไม่ โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต (ในส่วนของกรหยิบของผู้อื่นต้องขออนุญาต)

ช่วงที่ 2 ครั้งที่ 17-31 เป็นการพัฒนาพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต – การไม่พูดโกหก

ครั้งที่	กิจกรรม	วันที่ทำการสอน	ตัวเสริมแรง
17	สถานการณ์การเล่นบทบาทสมมติการซื้อของ - กิจกรรมซื้อของเล่น	จันทร์ 22 ม.ค. 44	อาหาร
18	สถานการณ์พบอะไรในห้อง - กิจกรรมพบน้ำหวานรสดี	อังคาร 23 ม.ค. 44	อาหาร
19	สถานการณ์ประลองความแม่นยำ - กิจกรรมโยนห่วงลงหลัก	พุธ 24 ม.ค. 44	อาหาร
20	สถานการณ์การเล่นบทบาทสมมติการซื้อของ - กิจกรรมซื้อขนมปัง	พฤหัสบดี 25 ม.ค. 44	เบียร์รถรถ
21	สถานการณ์พบอะไรในห้อง - กิจกรรมพบอาหารน่าทาน	ศุกร์ 26 ม.ค. 44	คำชม
22	สถานการณ์ประลองความแม่นยำ - กิจกรรมกลิ้งลูกบอลเข้าโกล	จันทร์ 29 ม.ค. 44	เบียร์รถรถ
23	สถานการณ์การเล่นบทบาทสมมติการซื้อของ - กิจกรรมซื้ออาหารว่าง	อังคาร 30 ม.ค. 44	คำชม
24	สถานการณ์พบอะไรในห้อง - กิจกรรมพบขนมแสนอร่อย	พุธ 31 ม.ค. 44	คำชม
25	สถานการณ์ประลองความแม่นยำ	พฤหัสบดี 1 ก.พ. 44	เบียร์รถรถ

ครั้งที่	กิจกรรม	วันที่ทำการสอน	ตัวเสริมแรง
	- กิจกรรมโยนเบียร์เข้ากระป๋อง		
26	สถานการณ์การเล่นบทบาทสมมติการซื้อของ - กิจกรรมซื้อขนมขบเคี้ยว	ศุกร์ 2 ก.พ. 44	เบียร์ธรรมดา
27	สถานการณ์พอบะไว้ในห้อง - กิจกรรมพบผลไม้หลากหลาย	จันทร์ 5 ก.พ. 44	คำชม
28	สถานการณ์ประลองความแม่นยำ - กิจกรรมโยนลูกเทนนิสใส่ตะกร้า	อังคาร 6 ก.พ. 44	เบียร์ธรรมดา
29	สถานการณ์การเล่นบทบาทสมมติการซื้อของ - กิจกรรมซื้อขนมไทย	พุธ 7 ก.พ. 44	คำชม
30	สถานการณ์พอบะไว้ในห้อง - กิจกรรมพบเมล็ดที่หลากหลาย	พฤหัสบดี 8 ก.พ. 44	อาหาร
31	สถานการณ์ประลองความแม่นยำ - กิจกรรมปาเป้าตุ๊กตา	ศุกร์ 9 ก.พ. 44	อาหาร

สังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต – การไม่พูดโกหกหลังการทดลอง 2 ครั้ง คือ

1. วันจันทร์ 12 ก.พ. 44 – วันพุธ 14 ก.พ. 44 สังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต
- การไม่พูดโกหกหลังการทดลอง ของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต (ในส่วนของ การไม่พูดโกหก)

2. สังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต – การไม่พูดโกหกหลังการทดลอง
ของกลุ่มตัวอย่างอีกครั้งในวันจันทร์ 5 มี.ค. 44 – วันพุธ 7 มี.ค. 44 เพื่อเป็นการติดตามผลดูว่า
พฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต – การไม่พูดโกหก ของเด็กปัญญาอ่อนคงอยู่หรือไม่ โดยใช้แบบ
สังเกตพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต (ในส่วนของ การไม่พูดโกหก)

หมายเหตุ

การให้การเสริมแรง ประกอบด้วย ตัวเสริมแรงทางสังคม ตัวเสริมแรงด้วยเบียร์ธรรมดา
และตัวเสริมแรงที่เป็นอาหาร เนื่องจากตัวเสริมแรงแต่ละอย่างมีทั้งข้อดีและข้อบกพร่องในตัวเอง
จึงควรใช้ตัวเสริมแรงหลายอย่างร่วมกันเพื่อเพิ่มข้อดีและลดข้อบกพร่องของกันและกันและเกิด
ประสิทธิภาพมากที่สุดในการเสริมแรงเพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เช่น ตัวเสริมที่เป็น

อาหาร ถึงแม้จะมีประสิทธิภาพมากที่สุดเมื่อใช้กับเด็ก แต่ก็ยังมีข้อบกพร่องคือการหมดสภาพการเป็นตัวเสริมแรงได้ถ้าให้มากเกินไป การใช้ตัวเสริมแรงด้วยเบียร์รถมาประกอบ ก็จะทำให้ลดข้อบกพร่องตรงนั้นไป เพราะตัวเสริมแรงที่เป็นเบียร์รถเป็นตัวเสริมแรงแผ่ขยาย (Generalized Reinforcer) มีโอกาสที่จะหมดสภาพการเป็นตัวเสริมแรงได้น้อยมาก (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2541) และมักถูกใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมในหลายๆ ด้านของเด็กปัญญาอ่อน

ถึงแม้จะใช้ตัวเสริมทั้ง 2 ดังกล่าวข้างต้นแล้วแต่ก็ยังคงมีข้อบกพร่องอื่นๆ อีกเช่น ในชีวิตประจำวันของเด็กปัญญาอ่อนไม่มีใครสามารถให้ตัวเสริมแรงทั้ง 2 ได้ตลอดเวลา การเพิ่มให้มีการใช้ตัวเสริมแรงทางสังคมจึงจะยิ่งทำให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์คงอยู่ต่อไปได้ เพราะตัวเสริมแรงทางสังคมมีอยู่ในสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติและมีประสิทธิภาพในการคงไว้ซึ่งพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปแล้ว และยังทำให้เด็กไม่เกิดนิสัยทำพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพื่อหวังรางวัลเท่านั้น

ฉะนั้นในโปรแกรมก็จะประกอบด้วยทั้งการทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์และสามารถคงไว้ซึ่งพฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้นหลังจากเด็กไม่ได้อยู่ในโปรแกรมแล้ว

โดยผู้วิจัยแบ่งการให้ตัวเสริมแรง ดังนี้คือ ตัวเสริมแรงทางสังคมและตัวเสริมแรงด้วยเบียร์รถ ผู้วิจัยจัดให้เด็กตามความเหมาะสมของแต่ละกิจกรรม โดยจัดให้ตัวเสริมแรงละ 5 ครั้ง รวมเป็น 10 ครั้ง ส่วนตัวเสริมแรงที่เป็นอาหารผู้วิจัยจัดให้ใน 3 ครั้งแรกเพราะเป็นตัวเสริมแรงที่เห็นผลชัด และทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วว่าพฤติกรรมอย่างไรที่จะทำให้เขาได้รับขนม เด็กก็อยากที่จะทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก และจัดให้ใน 2 ครั้งสุดท้ายของโปรแกรม เพื่อให้เด็กเก็บจำได้มากขึ้นว่าการทำพฤติกรรมอย่างนี้จะทำให้ได้รับรางวัล

6. จัดกระทำข้อมูลเพื่อนำไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติและอภิปรายผลการวิจัย
7. เมื่อสิ้นสุดการประเมินแล้ว ผู้วิจัยจะกลับไปพัฒนาพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริตแก่กลุ่มควบคุมต่อไป

ตัวแปรในการวิจัย

ประกอบด้วย

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การได้เข้าร่วมโปรแกรมการจัดประสบการณ์ตรง
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์สุจริต

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้หาคุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่ คำนวณความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาหรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างกิจกรรมกับพฤติกรรมที่ต้องการสอนและกิจกรรมกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด (IOC) (บุญเชิด ภิญ โยอนันตพงษ์, 2526) ใช้สูตรดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างกิจกรรมกับพฤติกรรมที่ต้องการสอน หรือ
			ดัชนีความสอดคล้องระหว่างกิจกรรมกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด
	$\sum R$	แทน	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละกิจกรรม
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2. ใช้ t - test เพื่อพิสูจน์สมมติฐานข้อที่ 1 และ 2 (บุญชม ศรีสะอาด, 2541) ใช้สูตรดังนี้

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{(N-1)}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤตจากการแจกแจงแบบ t เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
	D	แทน	ผลต่างระหว่างคู่คะแนน
	N	แทน	จำนวนเด็ก